Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

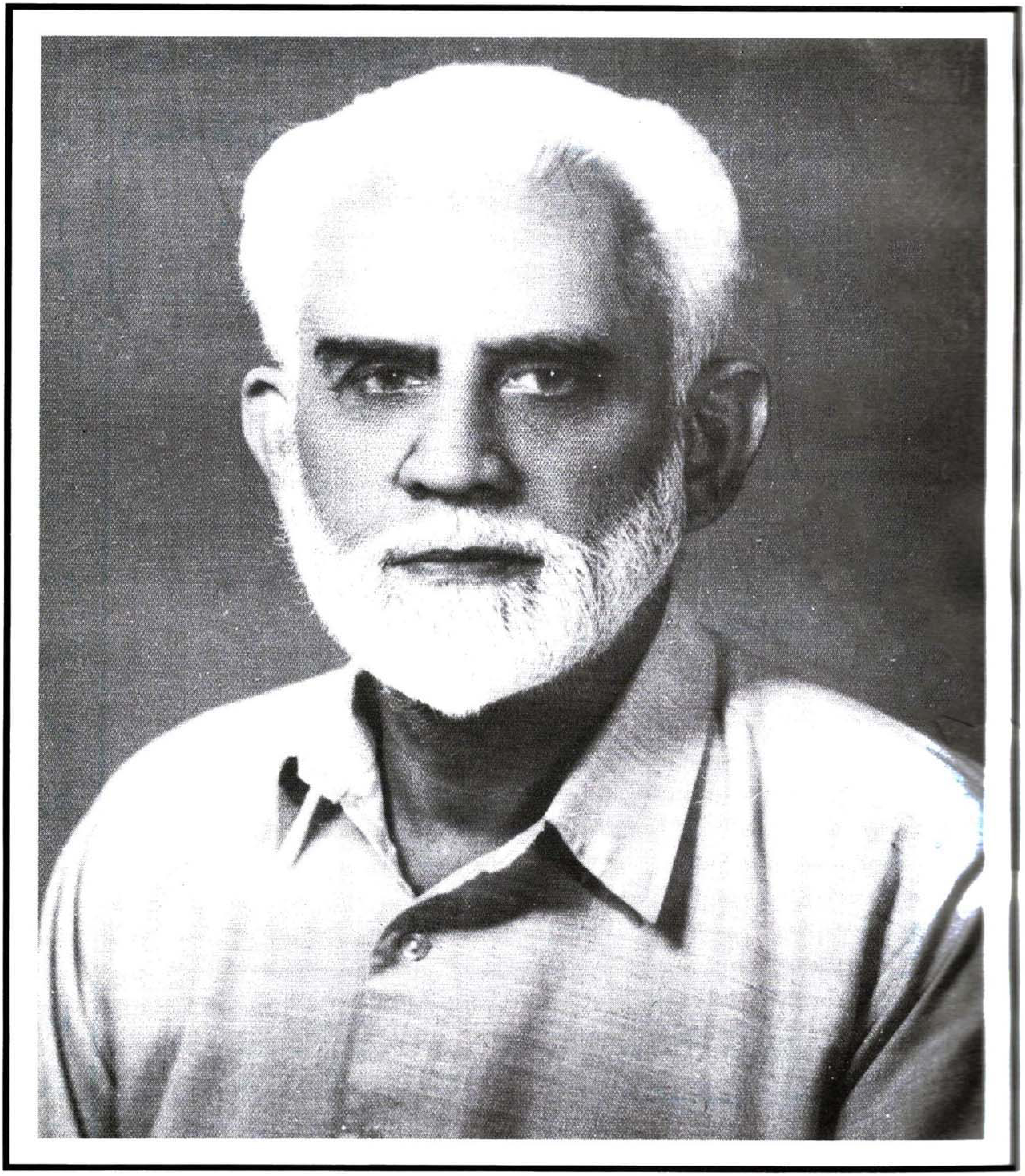

عبدُالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د يکوونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ——— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک:

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (دکتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه میئنان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښیماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی دبابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"نه شاعر - نه ادیب او نښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نزدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غيرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووايم چې د غه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې روکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوبز نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د ټيپې مې ډېر

په نانځوالي را وا خستو ما وې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - د فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه د اولنې مضمون نوم وۀ " څلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې د هرې پاڼې په لوستو به مې د زړۀ درزارے سپوا کيدو - د هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې زيګ زيګ کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسيده نو په ځان هډو پوهه نۀ وم څو رنړې ترړې ترې مې اوښکې مې د سترګو نه رارواني وې په مخ مې خوړې ورې بهيدې او په ګريوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوټ اووتم او هغه دروند فائيل چې زما ورته وارخطا وۀ چې دا به څنګه کوم هغه مې په ډزرا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو - د هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وۀ - يو د بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او د لوستو نه پس به مې د غم يوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ مې وا خستم چې دا ډوند د ځنې خلقو د پاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تنز نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېړيو اوړېدلے وۀ - " د هدايت خان "

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو اندازه کړې وه - څو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کنې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلې شي - زۀ نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه یو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلې رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار څو وه، څو دې نه خندا ئے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې چې لیکلې شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقیقت دے - د "وائي" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائیل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څه چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت بالدې ایښودے

شوې دې - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرخښه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وې اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تا سره څۀ بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستې دې - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د تپوقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلي ماحول کښې خو تاله پکار وُو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د لوستونکونه د څۀ ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې وې - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سېوا او زړۀ دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا ګنې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې اووې چې "غم او خوشحالي" ورود او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بې ناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالۍ په خوند هغه خلق پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل بانديزه غلې شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اُصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د مغموم صېب د شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل" تر دوکمڅو خبرې لوستلې وې د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خپل څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو یکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لاله ستا
خبره په سرسترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړې دې او نه یې
تېروله شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړیو د دنیا په دلدل کښې ورېوتلې شوې نه
وې - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څو ورو او ورانه وانه شو
زه یوا ځې د ستمو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعرۍ ښېره کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو به
خوښه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر ښکې به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابیسې راکولې چې شاید استاذه یې نه وه - زما دپاره شاعرۍ
ښېرول ناممکنه خبره وه څو لاله! دا خلق هم عجیبه دي - یا څو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست و وچې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او یا چې زهٔ دَ رېډیو دَ
یو اهم پروګرام "حجره" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندها سور جرې ته راغلم نو ځوانانو او زلمیو خو پرېښوده
چې بو ډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زهٔ دَ "پائنده خان" په شکل کښې دَ هغوئ آئیډیل شوم - دَ
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او دَ رېډیو پروګرامونو ته اَړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته دَ تَلو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومپیئر هم
شوم - پروډیوسر او رائټر هم شوم دَ ډرامو هیرو هم شوم -
دَ هرې ډرامې دَ سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښهٔ
اداکولے شو - نو په دې وجه دَ هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې دَ سرکردار (دَ هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکوي - او دَ هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې دَ هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به دَ ډرامې دَ کامیابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

گڼلې شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوې یې - تا ته دَ ځوانو خلقو محنت او خواري معلومه ده - په دغه خواري کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم دَ قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه به دَ خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۶ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وُه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت دَ پښتو ډرامو انچارج وُه په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صېب وَلیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مُسکے غوندې شو او راته یې اووے چې اوُ ولیمه صباله ده خو نن ماښګر له ''محمد بن قاسم'' ډرامه نشر کیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې دَ محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو ما قاضي صېب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پورې اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وُه - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وُه او زما اورېدونکو دَ ریډیو دَ پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - دَ خلقو نه زما د شاعرۍ د ''تورو اوربل تورو کمڅو خبرې'' هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې دَ ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله! دا ئې لا څه کوې، د رېډيو د عروج په زمانه کښې

چې د هوا په چپو صرف د رېډيو بادشاهي وه - چې لا ټيليويژن

د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وو اېښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د

هدايت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د رېډيائي ژوند

يو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه

کړو چې کوم د رېډيو په نشريات کښې يو نوے مثال قائم کړو د

يو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډيو نکو

ته د يو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او د يو نوي تو م "سرچکي"

سره مخامخ شوم - اوٗ لاله زما په رېډيائي ژوند کښې زما د پاره دا

يو "ځلنده" دور وهٔ، يو داسې دور چې ما پکښې د پښتون قام او

پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو

په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د رېډيو په

۴۲ کاله ژوند يو سرسري نظر واچوم نو "د خوږ و ترخو" د پروګرام

په تخليق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" يو

داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام

يو داسې کردار وهٔ چې کهٔ يو خوا ته به ئې خلق ټول عمر ياد ساتي نو

بل خوا ته به د ادب او د نشرياتو په دنيا کښې زما نوم هم ټول عمر

ژوندے وي -

نو لاله د رېډيو په دې دومره نا اوزګاره او ګنجې لګه ژوند

کښې کتي ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره کني وخت وه؟ زه کني په بې شميره ځايه تقسيم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرئ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ماچې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډيو په دومره تا اوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرئ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډيو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکړ دارونه اداکړي دي څو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر تول عمر د خلقو ياد وي.
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه لګیا دے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوږې تراخې" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اوریدو و یاد لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ دَ رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو دَ سترګو نه راروان کوم۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوربډ وشکو ته او وېلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شریک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غوړ او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو ئې کهٔ دَ اوښکو لړیه دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بیا زهٔ ملامته. زما د مضمونونو- واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې د فن په تله پوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ربډیو د اوربډ وشکو د پاره خاص دَ ربډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نوځکه زهٔ دا نهٔ شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتیا، قِصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خولې دکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لُور

بېګاه دَ زرغن دَ دوؤ میاشتو ماشومه لُور آخر مړه شوه خدائے
دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې دَ دوؤ میاشتو
د ماشوم د نهٔ بخښلو هېڅ سوال نهٔ پېدا کېږي .... او دا سې ماشومه -
دا سې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ
نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پېدائښ چې دَ زرغن مور خپلې اېږ ور
له په خوله کښې د پېغور سپقونه وراوښدل او د چا په پېدائښ چې
دَ زرغن تبېر په سرو سترګو او ژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغن
څلورمه لُور وه ... او دَ زرغن لُور نه زوے پکار وُ - د زرغن د مور
نمسۍ نه نمسے پکار وُ - خو دَ زرغن په قسمت کښې زوے او د زرغن
دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره
چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغن مور دَ
قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې دا الله پاک
فېصلې ته غاړه نهٔ اېښوده ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سپېلنۍ
شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپس و سر شوه .... د حالت د بودۍ
کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یا نو سره مشوره ې او شوې -
چا ورته وے چې زرغن له بل واده او کړه - او چا ورته او وے چې

ماشومې له دخلوېښتې نه اګاهو په سودکړي انکارکښې په
سروکړو سیخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې دزرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سورکړي سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړي - چې دَ جینکو پاتلې
به له شي - دَ زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحروختي دوه سیخونه دَ نغري په سور انګارکښې ښخ
کړے شو .... اوربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ خپلې نیا
د ارادو نه نا خبره - په اورنږي کښې تړلې په خوابهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبرچې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس یو نیم .... دواړه سیخونه یو
چیخ نارې کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکې
د سحر په خاموشۍ کښې خورې شوې - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شوې .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوچې ته را ننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړي سرهٔ کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ور پرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې چې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل ها .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - تهٔ
نو د نشې تاخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - د لونړو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دې - بل څه علاج يې نشته - جينۍ له مې پوهيدې او داغې چې
زما زوی له خدای پاک زوی ورکړې - (په ژړا) بي بي دا دې
څه اوکړل - دومره ظلم .... زه به دې مړه کړم ووم - ماله به دې
سترګي ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نه
ورکوله .... بي بي دا دې څه قصور دې - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدای پاک زوی نه راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولي پاس په کوټه روخته - د پښو
په سر کښيناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واخوله - هغې وريتې
وريتې چغې وهلې .... د هغې پوندې سرې غوښې وې - مور د
ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پايچې په خپلو سترګو پورې مښلې -
د مور د سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه
وه - د ماشومې ژړا د هغې په زړه کښې پرهرونه جوړول - د هغې د
زړه نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نه شو ويلې - د
ماشومې لور سره يې لکه د ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا د دې
ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته د
دې دنيا شرمخان نه وو معلوم - تا ته نه وه معلومه چې دلته د انسانانو
زړونه د کاڼي شوي دي - ته نه وې خبر چې دلته د نيا ګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راتلې هو؟ ستا په ما باندې
هم زړه نه زيږيدو - لو نه خو تل د ميانو له زاريږي قربانيږي،
نو .... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نه راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابیږې او زما ژوند درسره هم داسې نهٔ په سروتیکو کیږي .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیاته ستا ضرورت نشته - دَ دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لُوړته چې دپیداکیدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لُور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوریې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وختې ئې خوابسې پاس او ختله - ماشومې ئې دَ مور دَ غیږې نه را وُشوکوله په زانګو کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې دَ خرڅوړې کمبل وا چوله .....

د ژوند شپې ورځې تیریدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لُور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور ټنګار او سرو سروتیکو تیرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لُور نهٔ دَ ورځې سترګه پټه کړه او نهٔ ئې دشپې آرام اوکړو .... او آخر بیګاه دَ زړغن دَ لُور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه کله د کمل کیدو نه ځکښې اوژړیده - دَ مسیدو نه آګاهو اوژړیده - دَ غوړیدو نه آګاهو اودوړیده .... نهٔ ئې سپیرلے رولیدو او ونهٔ دسپیرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نه چې زیږیده و نو ماشومه تودو خاوُرو ته او سپارلے شوه .... مورئې ژړل دوې ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې سترغلي پړسیدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې راویخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه۔ځو د پښتونخوا ګلی د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلوُن بلوُن تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر اديرې ته لاړه ...
لويه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي - ذره لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي .....کېر چاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښې د دې د ماشوم لُور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه
ښکاريږو - د يوې مظلومې تنزيند لې ماشومې قبر ځو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لُور په قبر ورپړيوته - قبر
له يې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لُورئې سينې ته رانږدې
کړه - يوځو بې واره چغې يې اووهلې - او بيا.... ؟ ....
ور لُورې تابيګاه شپه په دې ځوشي بيابان کښې يواځې تيره کړه -
ويريدلې ځو نه وې .... ته ځو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سينه ځو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لُورې پښې ځو دې بيګاه نهٔ ځوږيږي کنه ....
بيګاه ځو به دې ډيوند و دلاسه ترتقې نهٔ وي وهلې کنه .....؟
اوُ ته به بيګاه په ارام وې . بيګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لُورې ما ځو بيګاه هم تهوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زهٔ ځو بيګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړهٔ مې بس تق چاوُدو - اوس مې هم زړهٔ

څرېکې وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ څو تاله راغلم - ما وې چې شا
دا نوې کور اوګورم .... ډېر ښائسته دې - لوُړې ډېر ښائسته کوړ
دې دے - دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب دسترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد وکمېد وچې دوه اوښکې
توپې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کوګونه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څۀ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه
د قبر په کاڼو راتوپې شوې نو .... د لوُر مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اووهله ...... لکه چې دَ مور زړۀ او چودو .... اوُ! د بد نصیبې مورٔ
زړۀ په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړۀ چې دَ اولاد د پاره اونۀ چوي
نو نور په دَ چا دَپاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوے او لوُر کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - کنې دخدائے په نزد زوے او لوُر
یو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونو او خوښنډو دَ قدرت په قانون
کښې ګوتې مۀ وهۍ - الله پاک چې څۀ کوي ښۀ کوي - لوُر دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټه ده - لوُر خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړۀ کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لوُر خو رحمت دے - هم دغه لوُر صباله دچا خور شي دچا دَ
[illegible] دچا مور شي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

کوټنکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - دَ خدای دَ قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالیٰ انتقام ډېر سخت دے - دَ ظلم انجام ګورئ ډېر بو ګنوو نکے دے - او اے د زرغون ښیځې - اے دیوې بد نصیبې نور بد نصیبې سورې - ستا سو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا و سپېڅونکو ډېر اوژړولئ ډېرې اوکړولئ - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو نه شو

د مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ د پرې اتیاره ځېن دے د مرګ د پاره د څهٔ نېټې د وخت او د عمر قید نشته - او که شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شرک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړې پېنجې ورته په مړي ښخښې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه ځته
مرګ د لحد تورو خاورو ته او رسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتیر او د میندو د سترګو تور و
د مرګ ناترسه ځپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره میندې بوډۍ شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې!

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

دَ خاوند انو کوروتوته را غلې وي خو دَ خپل تقدیر نه خبر نهٔ وې

دَ خپل قسمت نه خبر نهٔ وې

چې دا سره ډولۍ دَ دوئ

دَ غموتو په لور.... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پورهٔ شي نو د بد بختۍ اؤ

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي۔

جبینه!.... هغه ښکلې او ښائسته جبینه۔

هغه دَ ګلاب ګل په ئې چې د مخ نه شرمېده، هغه چې شفق به

ورته پسخېده۔

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه۔ دومره

ښائسته چې زهٔ ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے۔

جبینه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ۔

کهٔ د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوډرونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځواني به په حجرو کښې ستائېلے شوه۔

جبینه کهٔ د ګلو نخته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جونو درځو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ -

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمے

د تره نُور او د تره زوے -

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وُو -

اُځکه خوچې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغوي

کوه لاړه نو .... خدائے خبرچې څهٔ چل وُ -

خو نن جبینې ته د نجیلي چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې ځغو نجیلي چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به تړې او دغه

وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه -

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبرې اوچپېړله -

جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ یې چې واو درزېدلو -

ته پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې

بې قابو کېږه مه - که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو

ته اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګورے پکوره پکوره

شي -

جبینه ! د ځان سره ګیاوه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ یې ترغوږو شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نچل کوړته يې بوتلے شئ -

لاړه د جبينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هر وخت
د يو بل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يو بل په تصوّر کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تمنّو دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوو مينو زړونو درزا پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په
يو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقانوره هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زياته ښکلې او
ښاپسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګينو کښې را ونغښتے شو -

اؤ ! دوه مينن زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصوّر کښې په تېرېدو
تېرېدې اؤ چې اکبرخان د ابجينې د ګېډي وا نسته نومور
پلار ته د وادۀ بندوبنا اوکړه - د وادۀ نېټه کېښودے شوه
جبينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جينۍ د ناستې ځائے
وي چې جينۍ پکښې ميلمند وي -

خدائے خبر چې څۀ چل ؤ - د جبينې په زړۀ کښې ويره ګوندي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن د جبينې د زړهٔ په درازار
کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه د خيالونو
او تصور رنګينه دنيا جبينې ته څهٔ سپيره سپيره او ورانه
ويجاړه ښکاريده -

په لاسونو او پښو نکريزو لګيدلو - نکريزو لکه چې چيچل کول د هغې زړهٔ
غوښتل چې دا نکريزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په يخو يخو اوبو او وينځي - چې دا سوے ئې لږ په قرار
شي - خو جبينې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کُنج
کښې ناسته وه - شپه تيره شوه .... غرمه شوه - ماښام
شو - مخکښې وَرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبينې اور بل
خور شو .... ښائست ئې يو په دوه شو هرچا د ناوې ښائست
او ستائيلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ روانه شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او دې ځائے نه د جبينې د ژوند دويم دور شروع شو -
اکبرخان به د جبينې سترګو ته کتل - ډيره پرې ګرانه وه -
په جبينې هم اکبرخان کم ګران نهٔ وُ -

د مينې کور وُ - د خوشحالۍ او اطمينان ورځې شپې وې چې
تيريدې - اکبرخان انجنير وُ - او يوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلیٰ تعليم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت یې جبینې ته اووې .

„ جبینې خفه کېږه مه زه به که خیر یې زر راشم "

„ څومره زر به راشې اکبرخانه "

„ بس که خیر یې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېرشي"

„ دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

اکبرخانه ته نه یې خبر چې دَ جدایۍ یوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي"

„ جبینې زما دَ پاره هم دا جدایي ګرانه ده خو څه اوکړم" ؟

„ اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے . ستا لندن ته په تلو زما زړه ولې ډوبېږي . ستا په دې تلو کښې ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

„ ناداني جبینې ستا څه خیال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره کړي ؟ "

„ ته په ما داسې بدګمانه یې "

او هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي .
زما ستا په مینه باندې باور دے - ولې بیا هم زما زړه ...."

„ د زړه نه وسوسې اوباسه - پښتون په ژوند کښې یو ځل مینه کوي . بیا بیا نه کوي "

„ او خوره دې ماشومې لونګینې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګینې په سر دوه ځله لاسونه کېښودل او دَ جبینې سره یې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هېروم " . جبینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به ځنکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړوته په ماښاموتو او ماښاموته په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره د مینې لوظونه به یې کښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - د لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په ټوټو ټوټو به خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کوښې خط راغلو - زه ډېر ناروزګاره یم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل زلمي د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړې چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې یې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ یې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه تړې نه خوا بښې زخوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرې به یې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه یې راتې غاړه ایسته په چغو چغو یې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستا دا چیپې چیپې بانهٔ بوټۍ سوځلې شي - ویرم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را وُشوکوم نو ...... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مينه پورې تېروم .... نو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدايۍ کښې خو د جدايۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مينه
کښې شريک نشي زغملے هغه چا ته په کړېدو چې -

هره ناپسنده به درې يوسم
يو درې په مينه کښې شريک نه قبلومه

هر څه وو - دولت وُ جائيداد وُ خپل خپلوان وُو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندو وني مړه شي ....
غم د جبيني زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه يې
کوښے اولګېدو .... نرے رنځ يې شو څروختې تبه
او تبوخے .... او يو ورځ زيړے ماځيګر چې په جبيني بېهوشي
دا غله، نو په اشاره يې لونګينه ځان له راوغوښته - لونګينه
مور ته رانژدې شوه - د جبيني نظر د لونګينې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې يې ښتې کړې - لونګينې د مور

په سینه سرکښښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب دا روان وُ - په تږ تږی ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرتو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ ژوندون دا سلګۍ خو به دې لږ څې یښ لې وې - زما خو دا خیال وُ چې ځوان دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا یاد شې نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دادے چې به مځکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوا ښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غونډې خورې شوې او بیا او چې شوې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

حِرص

(اسویلي) او... دچاړه ستړکوچې د حرص پړدې را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوم قصه درته زه او کړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان و - ډیر درون - ډیر خوښ او ډیر د عزت خاوند و - د دې امیر خان د کشر ور نوم سید خان و - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره چاپېد او. نو په دغه چاپېد او د
سپین خان د حرص تنده سره شوې نه وه - هغه په خپل چاپېد او
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل - او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو -
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو - او امیر خان
له به لاړ شو - امیرخان چې څنګه په ظاهره درون خوږ دے، داسې
ورله خدائے ښځه هم موړ او درون ورکړے دے - د امیرخان یو
زوئے و "فرید" دلسو کالو ماشوم - دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل - سور سپین - غټې غټې سترګې - پلن تندے - لوړه دسګه
پوزه - فرید په پلار ډېر ګران و - ځکه چې هم دغه یو زوئے ئې و -
نور اولاد ئې نه و - نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښار ته تلو - هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هرې شکال سنګا
کړې وه امیرخان سم د ستره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو - او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهر ته لا میا دپاره لاړ نه شي څو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په ښهر کښې لا مېم نو سمد ستي
راځم - مور ډېر منع کړو څو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو - په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو - سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو - او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل - نو سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناساپه فرید د مرګ نه اونیوو - په مزکه یې راسوملولو او دواړه

پنجې یې نکړه د شوڅ د خپل وراره په مرګ خبنې کړې فرید د پړې

لتې رونښکولې - دَخان د خلاصولو د پړې وسې یې د کړې خو دَ

سپین خان دَ خونړو پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا

چې بقې ستړګې یې راووتې - په خوله کښې یې زګونه را غلل او

آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپاره

چې حرصي انسان د خپل خوښ وراره په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ

روبیا....؟ د تکنیه غرمې   په خاموشۍ کښې سپین خان د مور

پلار دَ ارکي یو نیازبین زوے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځنګ

دَ نهر اوبو ته یې او سپارلو. چیونکه دَ مور دَ غیږ ې په شان

فرید په خپلو ځانګوتو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته

ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوڅې او کله دروازې ته

کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو

غزونې کولې - پریشاني زیاتېده دَ زړهٔ حرکت چې ورو کېدو -

فرید ولې رانغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ

نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لید وڅومره ځړېکې

څرېکې وي خو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کاني وشوي -

کومې نوبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه

او د مور پریشاني نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې

یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قِسم قِسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې کړېدل - وخت په تېرېدو سره ځځ په وړانډې روان
وُ - لاړو ما پسخين په ماځيګر بدل شو خو دَ فريد هېڅ پته ونهٔ لګېدهٔ -
او تېر ماځيګر چې اميرخان دَ ښار نه کورته راغلو نو دَ فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو دکور نه رووتو او دَ
فريد په لټون پسې ئې سړي خواره کړهٔ خو تر ماسختن پورې دَ
دَ فريد هېڅ پته رونهٔ لګېده - دَ اميرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کښ ورور سيد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... را ځئ چې نهر کښې ئې اولټوؤ
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس دَ فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيد خان هم دَ دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ؤ شا راورسېدل نو په نهر کښې دَ
ونو په يوې جنګړه کښې دَ فريد سپين لاسونه او پښې دلا لټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - دَ فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - دَ اميرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه ځځ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوړے په خپلو ځنګنو کښې نيولے ځکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډوله دَ باغ مَنځ ته را ورسيده نو
..... ناڅاپه دَ کلاشنکوف يو بار اوچليدو - اميرخان پرمخ دا پرېوتو
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وينو کښې لت
پت پراتهٔ وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې نو د شپې په
تيارهٔ کښې هيڅ پته او نهٔ لګيده چې دا هرڅهٔ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړهٔ ..... دَ کلي نه کټ دا اوغوښتے شو، په يو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بيان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
دَ ځويد دمور هغه لېونئ لېونئ چغې هغه څيرې ګريوان او
پيرسر .... توبه خدايه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکاريده
لکه چې دَ آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلوميده لکه
چې ټول کائنات يوه سلګئ شو - يوه اوچته سلګئ يوه داسې
سلګئ چې دَ هرچا په زړهٔ کښې ئې ورهر جوړولو - هرڅوک دا مير خان
او د هغهٔ دَ زوے غريب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو چې د دغه خفګان دبيانولو دپاره ماسره الفاظ نشته-
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غريب جنازې دَ کوڅې نه
او وتې، نو د غريب دَ مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تيارهٔ راغله چې دغه تيارهٔ بيا په دنيا بدله نشوه - دغه
تيارې دَ امير خان تبر او دَ غريب مور هم دَ قيس تورو تيرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوړ تپونه روشول - تفتیشونه روشول، تپوسونه روشول تر
ددې وروسته ماشوری سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپېد خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼه نس وي -
سپېد خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایېداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - تراوسه چې د سپېد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړ د نیدے ئې ملاتړه واچوله او په کوټه اووتو ......
سپېد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپېد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپېد خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپېد خان ژوندے - د سپېد خان کور نه
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې تول عمر به
د خلقو یاد وي -

رو نو راشئ او ګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپېد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپېد خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایېداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - چا ئې دا دونه چا څان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه
چا څان سره په سر نه ده کړي ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

شمشيرکاکا

اے لويه خدايه، اے عظيمه خدايه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بنديانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حرام وته شا کړې ده - بد وچاروته ئې شا کړې ده -
او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په گناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدئ په لور پورته کېږي - مونږ
پوهېږو چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څه فيصله کړې ده -
نه پوهېږو چې دوي ولې داسې باغيان شوي دي آيا د دوي دا
خيال دے چې دوي سره به د قيامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خيال وي چې دا ټولې بې حقيقته
خبرې دي - دا ټولې د نه منلو خبرې دي نو دا خيال ئې غلط دے -
د قيامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هرچا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقيقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوونکے گنهگار دے
او د قيامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

دَ لوئ خدائ مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي ـ هغه لوئ
خدائ دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره ـ دَ قاتلانو دَ پاره
دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے ـ په دې وجه زهٔ در ته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه ـ داسې بې سره کیږئ مه ـ هسې نه
چې اوبهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کوړے خبره کوا نه شي ـ هسې
نه چې دَ ژوندانه ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به کوړے دَ توبې وخت
هم نهٔ وي ـ

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې ـ مونږ نېکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بدکښې تمیز اوکړے
شو ـ چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو ـ چې د ګمراهئ او
بدنامئ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي ـ چې په ناپوهئ
کښې دَ تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو ـ

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ـ په ټولو مخلوقاتو کښې اَشرف
دَ عزتونو خاوند ـ دَ مرتبو خاوند نه .... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي ـ چې انسان دَ انسانیت په څوکاټ کښې دننه ژوند
تېر وي ـ چې انسان په ښغه لار روان وي ـ او هر کله چې انسان دَ
انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي ـ چې انسان دَ
انسانیت دَ څوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان غوښتي ـ
... نو شرمځ داړل کوي ـ شرمځ ماتول کوي ـ شرمځ خوړل کوي نو
... وي ـ چې دلاسه مجبوره شي ـ چې به

ګېډه نه ورشي نو هله ... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا ټپرېږي
دا ټپرېږي نو غم غرض یې نه کوي -
او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -
انسان چې موړ شي نو ظالم شي -
انسان چې مالداره شي نو حرص یې زیات شي - او د بل په مړیه غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -
نو اې دوستو! زه تاسو ته دا افسوس کوم - تاسو ما له د دې خبرې
جواب را کړئ چې که داسې انسان نه ګني شرمښ ښه نه شو داسې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -
ولې پرې نه وتو - که داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمښ چې
کار یې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - که دغه شرمښ نه هم داسې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړیه چاړه را کاږي
بدتر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لا څه کوئ - دا خبرې
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -
تاسو ما ته دا اووایئ چې سپی ترڅو پورې وارنه وي را اوړے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته یې په بد نظر
کتلي دي - دغسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا نچله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نهٔ زهٔ پوهیږم کوم -
چې اے رونړو داسې انسان ګڼي د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګڼي د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي د سپي غوښې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز
کړے دے د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان
فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښۀ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړۀ چاؤدے دد نیانه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توږې نه بچوړ شوی وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
او ښکي اوسلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرې شوې
وې - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ دمُسپد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکو نه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده اونهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو اونهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکو نه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه د دنیا دې ښائسته شه - ځکه چې کوم ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه ډک شه - ځکه دلته د دنیا په اوسیدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونړو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډیرې خوشحالئ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالئ هیڅ حد انتها نه وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک پیدا شو - د هغه وارث پیدا شو د هغه ملاتړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډیر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور ډیر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تیرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلیدے - لاړو له ځیره ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شیر په واده کښې سستي اونه کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شیر د واده په

پرومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کونډ شو. يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خون وُ. خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ډاډ دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو. دَ ګل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او
دا سې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يې فالتو
ځېن شو. يوه بې کاره پرزه شوه. کله کله بهر د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګ لسکه
بې مهاره روان روان وُ. دولت وُ جائېداد وُ. دومره جائېداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله. دا جائېداد دَ ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے. دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر
خاني کوله او دَ هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائېداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو. هر څهٔ يې ليدل. دَ ګل شېر سلوک او رويّې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر ډېر
نيازبين وُ. دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله کيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نيازبين زوے په بې رُخۍ او بې
پروايۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه.
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ زړهٔ په رنځ اخته کړو.
سالنډے يې ملګرے شو. لا پرو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړه موډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخي او د سینې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې
خرنجاري د یې واره ټوخي او بلغمونو نه ګل شپې تنګ شوے وُ ۔
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نزدې شي نو په دې
وجه ګل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوټنۍ وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د اوبو منګے یې ورته کېښودو او کټورے یې پرې
ښکور کړو ۔ لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو ۔
تنګه تورشه کوټنۍ ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاروه او
نهٔ به ورله څوک راتلل ۔ ټوله ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو ۔ دغه یې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتهٔ
جائېداد خاوند ۔ د شتهٔ زوے پلار شمشېر شپه ورځې یواځې پروت وُ ۔
او یوه ورځ چې د ګل شپې زلموټے زوے اسلم د نیکهٔ کوټنۍ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته رانزدې کړو ۔ په تندی یې ښکل
کړو او ورته یې اووے چې ۔ بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده ۔
او هرکله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
یې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او رڼې رڼې اوښکې یې د سترګو
نه بهېدې ۔ د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو ..... « ته ولې ژاړې بابا بخښنې
دې کېږي اودرېږه چې کمبل درله راوړم » ..... نه بچیه زما
بخښنې نهٔ کېږي ۔ زما څوک مې کېږي ۔ زما په سینه کښې اور بلېږي ۔

«نه بابا نن ډېره یخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم»
«نه بچیه زه روس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - روس زمانه کړمې کیږي او نه یخني»
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بینه راشي ستاسو
دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شي -
او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې او وې چې
د بابا ډېره یخني کیږي - نو .... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته او وې چې ورشه په گودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او واړې چوه پرې - اسلم د
گودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه یې بینته قینچي او غوښ
پلار ترې نه تپوس او کړو چې .... قینچي څه کوې. بچیه-
اسلم ورته او وې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې
د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده
کړو او په دغو دنو قدمونو کو تمبې ته روان شو
هغه کو تمبې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ....

زوے پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان ؤ زوړنی سر - ملامته ملامته چې دکو تمنې دروازه يې لرې کړه نو په پلار ور پرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما رو بخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ...... (ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ گل شپې دَ سترگو نه روان ؤ - شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته رانژدې کړو - دَ سر ويښتو کښې يې ورله گوتې وهلې -

د دا ستا ويښته خو هم هغه رنگ پاسته دي بچيه ..... ستا دَ دې ويښتو نه خو هم هغه رنگ خوږ خوږ بوئي راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچيه دَ مرگ نه مخکښې مې دا ارمان ؤ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم او ستا دَ ويښتو دا مړاوې خوشبوئي يو ځل بيا زما په سږيو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون ورسي - خو بچيه ته هٔ جوړ دې نا روزگاره وې دومره ناروزگاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے - ... خوشکې دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تول ياد ورباندې اوسه لږه - دَ ژوند په خوږو مو ړه شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې کېږده گل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي - او زما روح په آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه .
او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نهٔ
شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د
شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او
شوا ونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو
پښیمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډیر
یې اوژړل ډیرې اوښکې یې توې کړې خو اوس هیڅ هم نهٔ شو
کیدے اوس وخت تیر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

ه تر ورخه تیرې اوبهٔ بیرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تیر ساعت په بیرته بیا

دوه مئینان

نۀ پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردۀ چاودون نه د ژوند یو
څو ګړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي - په دې دنیا کښې
خو ژوند د برکس ان شو- هر طرفته خود غرضي او فریب دے.
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترګو
هم د حرص پردې راواوړي - مور هم د نام و نمود په خس
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي -
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوے - د زلمي زوے د
فرمان بردار زوے په ژوند کښې اوغي اوکړي د هغۀ د
ځوانۍ په لار کښې غټې چوکه کړي - نو داسې مور ته به
هم څنګه څوک مور او وائي - داسې مور هم کنې هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څۀ او وایم نو - په
دې حقله خو زۀ خپله رائے نشم ورکولے - زۀ په دې حقله هیڅ
هم نشم ویلے - ځکه چې په دې کښې د څۀ ویلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونهو! زهٔ دَ تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما دَ دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې یا نې دَ زړهٔ وینې وڅښوي بچې
دَ ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بچې
په زړهٔ چاودون او شوا خون نې لوئ کړي نو دغه مور
هم دَ دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او دخپله لاسه نې دَ غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائ چې
نه، مور دومره ظالمه کېدې نهٔ شي - مور دومره سنګدله
کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو دَ مور دَ زړهٔ ټکړه وي -
اولاد خو دَ مور ژوند وي - دَ مور ساه وي - نو خپل ژوند
خو څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله دَ زړهٔ ټکړه
خو اورته دَ خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رونهو
شته په دنیاکښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې
دَ دُنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
دَخپل زړهٔ ټکړه په خپله، په خپل لاس دَ اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یادشي - هغه دَ انسانیت او شرافت نمونه مې یادهٔ
شي - هغه دَ مور دَ سترګو تور مې یادشي - هغه چې هر وخت
به نې دَ مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت به نې دَ مور خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړی وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدای پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه ژر پوره شول د کندوالتون د چې ارزې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړهٔ یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړهٔ کښې هم د زوے په سر دواړهٔ د ګُلهرو د لیدو ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوځه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپېرۍ وه - دَدهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو دَدهٔ د ترور لُور وه - چې دَدهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانگې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د گل سانگې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترگو
د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده ، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پېسې
گټې - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي -
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانگې جوړ نه
برابرېدو - ځکه چې گل سانگه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که گل سانگه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه ، خو هغه
سکه خوږه که هرڅو د دې خوږه وه خو غریبه وه ، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه ، او هغه به هرماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانگې او
اسلم د رشتې په حقله ړنګوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زړهٔ به اسلم له واده کوم نو...... دچا عزت دا روکړه د چا یاردو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور او لګولو - د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاري اوکړې منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردی ده نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د تره لُور ده - زما په نامه نا سته ده - د بل خوا را سې ناسته ده، مورې او به شرمیږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمیږو - د خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندي د خان کاکا لُور او غوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واورېده - د هرچا تر غوږ او رسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آباد ول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلے شو او نه یې څه کولے شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه یې جامو ته اور پورې کړو - غم یې زړه ته واچولو - چُپ یې اونیوو - هر وخت خاموشه - هر وخت لکه چې د فکر په ټال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالۍ ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالۍ ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټیټه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه کونهي اونښتل - او دغه کونهي د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اینه یې خوړه - د هغې زړه یې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچیه پردۍ لُور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شاید چې هم دغسې ارمان پاتې شي - شاید چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه. د فکرونو په تاو به ځنګېده. نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل. د هر څه نه یې زړه موړ وه. ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو. داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي. خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه. دې خو ډاکټر دې، دې خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدې شي. خو.... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه. بلکې د هېچا سره نه وه. د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړې وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدن توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي. نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو. مور د پرې منډې ترړې اووهلې. ډېر علاجونه یې اوکړل. په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو. خو آخر ډاکټرانو جواب کړه. ډاکټرانو ورته اووې چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستې. هسې ځان مه کړه وه..... او آخر یوه ورځ زېړې ماځیګر چې د ورځې نمر ستړې ستوما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه. ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووې.

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده. په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

موړې زما په زړهٔ کښې پرهرونه دي - زما د زړهٔ نه وینې څاڅي - ما درته موده غم په زړهٔ او کړ ګولو - خو دې غم آخر زما د زړهٔ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زهٔ تا ته دا سوال کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې ته يې رانزدې کړه او ورته ووايه چې د تقدير ليک نوريدے نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موړې د ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او (ساه ورکړې) ...... چې ..... وايه .... او .... ورته ...... (راسو يلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه غوندې سلګۍ يې اووهله او د دواړو و سترګونه يې دوه څاڅکي توده وينه رارونه شوه واقعې چې د اسلم زړهٔ او چاودو .... څومره توره وينه وه ، او توره به ولې نهٔ وه .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سينه کښې اوربليدو اسلم مړشو ، اسلم ځوانې مرګ شو - او چې څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسيدو نو او چته په کټ کښې کښيناسته رنبے او چې ګلکې سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله يې هيڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوُدے لاړې -
تهٔ خو ډاکټر وې .... دَ ترورۍ ډاکټره زویه تا خو به دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې ونهٔ کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان ووسپارلو - تا نه خو زړهٔ ښځه ډاست
ښهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو
هم ډېره موده کیږي چې زړهٔ چاوُدلے دے - ما خو چې ستا دَ
کونډې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوُدلے وُو، خو ما
ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ ډاډ هر څهٔ تېرول،
خو چې تهٔ هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو
ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ تبوجې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت تبوجي نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاوُدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې-
دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوُدلے وُه او دواړه په
یوه ادیره کښې خاوُرو ته ووسپارلے شوُ تول خلق خفه وُو - تول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بیرسر
پښې آبله پښې - سینې کړ ووهلې - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل-
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته ووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئ د ښمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئ نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستی د سره زار شوه ..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وو - دوه مینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړې - (آمین)

مقدسه هستي

رونو .... څوږو رونو .... نن به د څه ساعت د پاره

خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو

راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه ..... د دنیا

د دې نظارونه د څه ساعت د پاره یو څوا ته لاړ شو .... لږ تنهايي

ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نژدې .... ډېر نژدې ..... دا خپل

سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل

احساسات او خپل جذبات به لږ را ولړزوو ..... د خپل زړه پردې

به لرې اولګوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو .....

دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره ئې ....

ته ولې پرېشانه ئې ..... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا

د پاره اطمينان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،

د پرېشانه زړه د پاره تسکين شته - څو که چرې مونږ د خپل زړه نه

تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو

.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او

اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پيدا کېدونکي

شيزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي شيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې موږ صحیح انسانان شو، نو اوګوئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زموږ نصیب کېږي اوکنه .... راځئ چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زموږ ټرون او زموږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ټنډ خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ګکولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یوځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرگه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرگه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده، محبت دی ....چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو او ښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور او ښکې د الله تعالی غیرت رالړزولی شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولی شي، نو ای د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کنې دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې او ښکې ئې هم رالړزولې نهٔ شي...؟

ای رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موڅو کرښو کښې زموږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سېلاب کنې زموږ د انسانیت او شرافت په لمن تور تور داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دی .... مور د کور عظمت دی ... مور د کور رڼا ده - ای د شتهٔ میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مور زیات شي، د مور په سر د مینې لاس را کاږئ چې د کور عظمت مور زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیرُوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړهٔ چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وې مورې مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وې کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وې کوړے -

اے رونړو ! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اې رونړو! تاسو یقین وکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېږي له ګل یو مسېږي له ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې تر څو د خزان سېلۍ او بادونه نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سېلۍ سیلۍ راشي نو ګل مراوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سېلۍ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نهٔ ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هډو شته نه.

اې رونړو! د هغه زړهٔ خیال وساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړهٔ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت را پیدا نهٔ کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي ـ

نو اے رونو! داسې هستي ـ داسې خوږه منه مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده ـ مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده ـ کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي.... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړا مور د کبله د میاندو په زړونو پولي را ختلي دي ـ د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي ـ

اے رونو دا پولي به آخر یوه ورځ او چوي ـ دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي...او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت وي ـ ستاسو د پاره به دوزخ وي ـ او به سوزیږئ کورے.... لوپه به شئ کورے ـ مه کوئ رونو د خدایے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ ـ د مور سره په ترس مه چلیږئ ـ مورته سپک مه کورئ ـ مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت ځونه تېر کړے شئ ـ راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ ـ راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پریشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي ـ د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو د پاره یو آسانه لار ده ـ

" سزا "

ورستے پار ؤ چرګانو کلے په سر راخستے ؤ ـ ځماګل د چرګانو بانګونه اورېدل ـ خو ارخ ئې واړولو او مخ سرئې په بړستن کښې راونغښتل ـ خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ نن د هغهٔ زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو ـ نن د هغهٔ زړهٔ وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي ـ دومره اوږده شي چې د سبا کېدو ویره هډو ورکه شي ـ هغه د شپې نه په ړتې کښې تخم شيندلے ؤ په دې نيت چې سحر وختي به پټے اوم ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم دواړه ياد وُو ـ خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو .... څنهٔ ساعت تېر شو ـ د کوزکنډي د جمات نه د بانګ غږ چې تر غوږ و شو ..... د ډېر خوږ اواز ؤ ـ دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو ـ دے په دې نهٔ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خواږهٔ خوب اودو د پاره کوم پېغام اوروَلے شي ـ هر څو کهٔ ځماګل د بانګ په معنو نهٔ پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو ـ نن د سحر بانګ دهٔ ته مرګ رایادکړو ـ دے ئې په دې یاندې پوے کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے ـ د مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم څومره ژوندي به یوه ورځ مري - او زه.. زه

خو به هم یوه ورځ مرم.... او که خدائے مه کړه زه نن

مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څه کوي.

دوئ به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه

کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟

..... دا به څه کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟

داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې

مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې

.... خو سمدستي د جهانګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو

او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته

مړ کئي نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زمانه مخکښې خدائے

پاک مړ کړي چې د یتیمئ د سپېرې آواز نه بچ شي ....

زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُنډتون د

سپېرې ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه

کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت

کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا

څوک وائي او زه به چې چا ته وېم بیا به مې ته ساله روټۍ

څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه

بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د

ژوندون څه خوند وي ؟

خدائے خبر چې څه چل و، چې نن دې کسا... و او ئې ګودره

خیالاتو دجما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... د مرګ
اوژوند د بې شمېره وسوسو يوهٔ ورانه ما شوره وه چې د
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه يې پريشانه کړي وُو .... آخر
راپاسېدو او قُلبه يې راړا نسته جمعه يې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته يې اووے "چې پښتې ته ما پسې چاے
مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شوملې فقير گل له ورکړه چې پښتې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې د کوټې نه اووتو - قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا تازه شو چې
کلهٔ زهٔ مخکښې مړ شوم نو بيا به څهٔ چل کيږي او کهٔ دوي مخکښې
مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کيږي ؟ هم په دې پريشانه
خيالاتو کښې جُمعه گل پښتې ته اورسېدو .... زر زر يې قُلبه
په پښتې ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلهٔ د وخت اندازه اونهٔ لگېده چې سر يې راپورته
کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپين
سپين کېدو .... د کلي په لار يې يو نظر واچولو خو فقير گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
يې اووے چې فقير گل دوتېد راوُړي نو، نو ما به
دا لږ غوښندې وښکے اړولے وي ....
نو .... په دې کښې د کلي نه نمبردار سرے را ولېږلو چې خان

دا غلے دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه ـ

زمونږ ټول کلے دد نچې اکې يو خان جاگير ؤ - او دَ کلي ټول

دهقانان دَ دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاگير

به گرځيده او د خپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې خان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښيناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام دپاره ځان حجرې ته

را رسولو او گيږ چاپيره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کښيناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام دپاره راوُ چليدل او په مزکه د پښو

په سر کښيناسته نو خان گيږ چاپيره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول دَ سلام دپاره حاضر شوي وُو خو....

جمعه گل ... ؟ جمعه گل په دې خلقو کښې نه ؤ - دَ خان سترگې

دومرې غصې نه برگې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه گل ځه شو؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټم

نو در تخم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رو نه لگيده، د خان سره ئې ووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان بهتي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس تړلے راوستو ـ جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر ئې ورته پيش کړو ـ خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ ئې د دهٔ په عذر غوږ اوکړو لو...
حکم ئې اوکړو چې په ټولو ربولي غوږونه اونيسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا .... ؟ بيا
په حجره کښې يوه غټه تيګه ... ډيره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نيسي څو د لسو منونه به سپواوه په دې
تيګه به د کلي خلقو د لد رسي تکولې .... حکم اوشو چې
دا تيګه جُماګل ته په ملا کېښږدئ .... ټول کسان راپاڅيدل ـ
دغه تيګه ئې راپورته کړه او جمعه ګل ته ئې په ملا کېښوده
.... تيګه ډيره درنه وه ـ جمعه ګل ډير فريادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ے نشوې ـ

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ ـ په تادي تادي
تکياوه سکرکان ئې په تنور کښې پورې کړي وُو ـ هغې سره
د جُماګل فکر وُ ـ هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي ـ ډير به اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اوليږم ـ سکرکان ئې راونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل ـ شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
اوزوے ته ئې اووے چې پکيه په منډه ښتې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته ئې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیګه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپټښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تهبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تهبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کاڼي زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ور سره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبر هم ژړل او ورسره
ئې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سر وېښته ئې
هم په موټو موټو را شوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیګې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېر شو او نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر ګل یتیم او فقیر ګل مور ګنډه شوه.

انالله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماښختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شمشو
ډيوه تته تته بلېده ..... دَ ډيوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅور دا خبره دَ خپلو مغزونه اوباسي
...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خوند ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سينه کښې دَ سپېڅور خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي .... کومه لار
اختيار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوابهٔ خوب اوده ماشومانو بانديې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو ......
دا سرې څولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

څهٔ کوي؟ دوئ به څهٔ خوري؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خپروته غواړي؟ ......
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بې پردو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -

(اسوېلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اوربل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جائېداد کښې شمشېر د ناداری ژوند
تېرولو - دغه د ناداری ژوند ئې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڅورۍ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص کهٔ څهٔ کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د ورور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د پېل ... "په شته جائېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جائېداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جائېداد
سپڅوري ولې خېټه اچولې ده؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستې پیاره په
بوکنوُ نکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دنیه ئې کښې اوبږې ته او ټوپک ئې ښیه اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - دَ دنیا دَ حاله
بې خبره ...... دَ خپل پلار دَ ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو ....
دَ ماشومانو مور هم ټوله ورځ جاړې وېشتلې وې، هغه هم
دَ ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه څه لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه دَ دې ډیوې سره دَ ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه دَ ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زهٔ هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زهٔ ......؟ زهٔ پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زهٔ به داسې په آسانه توره ډال نهٔ غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما دَ پاره پېغور شي ......زهٔ یو دَ
سپېغور پېغور ملبه ملبه کړم نو صباله به زما بچي دَ ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زهٔ خپل بچي دَ
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څيز چې زهٔ دَ خپل ځان دَ پاره غوره نهٔ ګڼم هغه څيز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې دَ خپلې

لمنې نه د سپڅو، د پېغو، داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به و تې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپڅوړي په سرو وينو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تورو نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکۍ او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ - يو يو کنوونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وُو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلاپي په سنګرونو کښې اوده وُو - شمشېر په ټند و ټندو
قدمونو کوز کندې ته روان وُ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېزېدو -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو - د سپڅو
د کورلويه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو - چارچاپېره ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لويې کلمه
الله اکبر په لوړ سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ويلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولې
شو - خدائ خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
يو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنيا
بدله کړه ...... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانگ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدا ے خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانگ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا
فاني ده - دَ دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - دَ دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به دَ انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تش په روان شي خو دَ دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان دَ حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - دَ دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړه راکاږي - یو زور راپاسي د بل زور دَ
پخو دَ خولې نه نوړئ را وُشوکوي یو زور راپاسي دَ بل
زور سینه دَ ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتې ده - هم دَ ځان سره او هم دَ خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې اونیوو ..... رېښدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو دَ نفرت او انتقام
په لمبو غرغندې شوې وه - د سحر بانگ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور ئې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هیڅ کله د جاېداد د پاره دَ ورور په سینه
کښې دَ ټوپک ګولۍ سره نهٔ کړم - زهٔ به هیڅ کله خپله
تورسرې ورننه ارکنډوه نهٔ کړم - زهٔ به څهرې خپل
ویرونه په لاروکو څو کښې نو ګړېږ او نه ورنسکوم - خبره
دے که زما بچي نهر وي، خبره دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما متې دي - نو...... خپله وينه هم څوک په خپله تويوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله بېلوي؟ ...... نه نه داسې نه شي کيدے - داسې به هيچرې او نه شي - زه به هيچرې داسې او نه کړم......

سپفور د مزکې آمدن څه ټول خو پخپله کېږه کښې نه اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو..... اے نا پوهه شمشيره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نه ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړې راشوکوې ده؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکارې - خو زه؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړ وته پرې نه ږدم..... توبه خدايه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لويه خدايه شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زه به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر چا جائيداد دونه خونه وي - زه به دا اوګنړم چې زما جائيداد هدو نه - زه دومره بې همته خو نه يم چې کښې د خپلو

بچو د پاره به روزي نشم پیدا کولے - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ......؟ اوس څم چې په جمات کښې لمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپفور د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ته ټوپک په لاس اولید و نو پوئے شو چې د شمشېر څه ارادې دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفور ته ورتر غاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفور هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په زړه ټوله ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او چې بچه غرمه کېده نو بچ کر په پولو پټو پړے ایښے وه ..... د سپفور د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بیلوله - او خلق....؟ خلق حق حېران وو چې دا څه دو او څه اوشو -؟

خو اسے دو نو حېرانېږئ مه - د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېږے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي - خو کاش چې موږ د غوښې په دغه پوټې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او ده جذبات راویښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د ظهرو په ځای د ګوړي نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتی کوونکی په خپل زیاتی پښیمانه کړو. په خپلو نارواو موږ نادمه کړو. په خپلو بدو یې شرمنده کړو.

خوا ے رو نو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکي پوره وساته ـ زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړه نو بیا وګوره چې ستا سو تولی کوانی آسانیږي اوکنه ـ ستا سو تول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه ـ ستا سو تولې دشمنی په یوې خوږې درنې او نه شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه ـ او هغه مشوره دا ده چې

اے رو نو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر وکړه ـ که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسی تخته ده ـ د هر قتل سزا دوزخ دے ـ نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل او نه کړي ـ د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي ـ رسوائی او پښیماني ده نو بیا پښیمانه کیدو نه څه فائده ـ هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تیر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

٭٭٭

"اِنتقام"

(اسو پیلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمیر یو څو گهړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي ..... سره دَ دې ظاهري رنگینو ـ سره دَ دې دومره هنگامو ـ په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو ـ خپلو زړونو له دهوکه ورکوو ـ په زور په ژوند کښې هنگامې را پیدا کوو ـ رنگینی را پیدا کوو ـ گني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَ دې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دَ هغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره ـ

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند ترخ شو که؟
په دې ترخه ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي گڼل کېږي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به راوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې؟
روږد د ولې جواب ډېر درونه دے - ډېر بوږنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې ږ هرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېږه و اور اورد غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ - ....او انتقام
... د چا نه؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبرې نه شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم گني خودکشي وه -
ستا دا انتقام گني گناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالې بېو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه ددې پرې
مجبورتيا د کبله کړي دي - د زوے ... د زلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لېونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې ديوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يو مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بېو د لېونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غېرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ زلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - رونړو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څه شوا خون ئې لوے کړے وُ - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے وُ - او د خپل کُنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په داره تېر کړي وُو - هر دي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمع چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي ... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه تت په تت پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بُوده به ئې را برابرو وله -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو "لونګ په سینه کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

دوستو! زۀ درته د جمالې د هغه بچې واره چغو - هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونې لیونۍ منډې هغه چې په مخ سروهلو ئې راباندې کړې - هغه چې ګریوان ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر وېښتۀ ئې په موټو موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وارغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زۀ درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړه تېر کړم -
یو زړۀ جمالې ته اووے چې راشه تۀ هم سینه ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته اونۀ لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړۀ شو - خو جمالې د زړۀ نه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ دپاره کښې د اظهار حق اداکړي؟ او دا حق کۀ اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زۀ د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زۀ به پس له دې نه تر مرګه پورې
د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نۀ کړم ..... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې ، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د
سادړن لُوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله يو ګوټ اوبه اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نۀ زارې ...... آخر تر کومه پورې ...
تر کومې پورې به غمژلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په ړزولو
وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو - د نزکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته
سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پيوې زنانه د
اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيوو ..... خو د لونګ مور
د اوبو جام له ټيله ورکړو - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مۀ کوه زما د
انتقام په لاره کښې اړيکې مۀ پېدا کوه ..... پرېږده چې زۀ
خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زۀ خپل انتقام واخلم....
او بې څو لحظې نورې تېرېدې نو جمالي خپل قسم پوره کړو -
جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے
اوبه ئې د حلق نه تېرې نۀ کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَ میانو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لین په خپلو ګړیوا نونو کښې سرو نه ښکته کړئ او دخپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَ میاسندو سره کوي -

اے دَ ځوانۍ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کوے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګان سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډیر لوئ مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه څنګه دهر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستي عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

(اسوېلې) روستې پارو - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وېلې - ټوله دنيا په خوږهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپيا او بوګنووُنکې خاموشي ..... نهٔ د سپو غپيان او نهٔ دَ چڼ چڼو آواز - کله کله به د يو نيم چرګ آواز په دې خوشې بېديا کښې تر لرې لرې پورې خور شو او زما د وېرې نه خور ووس زړګې به په څهٔ قدرې راغونډ شو .... دَ اوبو وارمې وُ - يوم په اوږه پښې ابله پښې تُند تُند پښې ته روان وم - لار را ته سمه نهٔ ښکارېده - په خپل دليل تلم ... چې لوئې اديرې ته اورسېدم نو ...... څه فرياد غوږونو مې تر غوږ و شو .... او فرياد .... زړهٔ بوګنووُنکې فرياد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کليمې مې په ځان چُف کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې اديره کښې زهٔ پخوا هم څو څو ځله وېرېدلې يم - دا ډېره درنه اديره ده - دلته غېب عالم ډېر زيات دي .... ځکه خو چې ما فرياد واورېدو نو ډېر دېښندې واخستم - د کور کښې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فرياد په لوري اونيول ..... فرياد .... د ښځې فرياد معلومېدو د زړهٔ تل نه راوتې فرياد .... په هر فرياد کښې بې شمېره طوفانونه

نیکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کاڼي بوټي ونې غنې هر څه په فرياد وو - داسې معلومېده
چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه ددې فرياد د اوريدو
د پاره په بوګنبد و نکو قدمونو رو رو سا ينولي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کوټې شا ته ناست وم - شپږ
ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خوريده - په خواو شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد
په لورې روان شوم .... فرياد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکريزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې يو درزا وکړو.
په سترګو مې تياره را غله ..... دا ؟ دا خو د شيرين قبر دے.
د ځواني مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اِکې
يو زوے شيرين - هغه شيرين چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلي وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رښتولي وُو.... هغه شيرين چې د جاڼې د يو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ...... نن هغه شيرين د جاڼې د يو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشي بيابان کښې د خاوړو ددې څلي د لاندې په خوږهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شيرين د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه.
څومره خوند وُ د شيرين په وادهٔ کښې ... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالۍ سره د شیرین د ولس داوړلي وه او بیا دواده په شپه
هغه تر تېر ما سختته پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
خومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا موږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک یې ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غوندې شو او کورته روان شو - په ټُند و ټند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جانان ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانان
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې څخچې نیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هغه په وړومبۍ ډز شیرین پرڅې
داپرپوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانان لیدو د پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت وجذباتو ته لبرېز وُ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې د ځېرې خلق وررسېدل نو هغه بوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانان نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
د جانان مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لیونو لامنډې کړې - پلارئې سرتور سر -

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه د جمالې سپین په مزکه پروت وو په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے نادانې پیغلې خندا کېږه مه - په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان مونږ ته چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشر جهان کښې کوو - کوم ځائې چې نه غم شته او نه مصیبت - کوم ځائې چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائې چې د دوو مینو ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرلے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مرګي خبر خو څو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول؟ دا زه کوم ځائې وم - کوم ځائې ته راورسېدم او په کوم ځائې کښې پاتې شوم .. رو غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلې سرې په خپل پټون کېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په زوږ زوږ ژړلې وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو رنو رنو اوښکو وینځلے وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څنګه مخې ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شافې بیو او وې چې جماله

ښکاره ده، دومره سپېره چې ددې سره د شیرین د پاره دود او ښکلې

هم نشته.... دجمالي په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کېیکه

چې اوده هله او بې هوشه په شیرین راپرېوته.... دشیرین

مور پلار ناوي جماله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې

یې ورواچوله -

رونو! دېر دغم ساعت و.... سمه دقیامت شپه وه -

صباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه - دځوانې

مرګ شیرین جنازه - دمور پلار دا یکې یوزوي جنازه - دیوې ښې

دزلمې جنازه .... مور پلار ېې وازه خوله ژړل - هرچا ژړل -

ټول کلي ژړل - نو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه -

جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلې شو.... قبر

چې جوړ شو او هم هغه د واده ځمکې په قبر او غورولې شوه....

خلق دګیس زوړ نه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښې ناوې جماله ده چې بېګاه

چې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ور روان شوم -

ما وېچې راپورته چې کرم او ورته اودم چې اې د ایکې "یوې ښې

ناوې،، څه بس دې کور ته لاړه شه -

"مري چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنږدې شوم نو جمالي لکه د لیونو د قبر سره خبرې کولې

.... "شیرینه - بې وفا شیرینه ! دومره خبرې دې هم را سره او نه

کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه ؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلی نشوه تولا فې دې څخه لرې کولی؟ بې وفا دومره څوېه را ښکاره شوې وې چې د وادهٔ په څهرو کښې خوږې لیدلې قدرل وې نیمه څوا زلمیه داسې زړ سرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته پرېښودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څپېل وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د ښنو راسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دیوې شپې تاوې تخه ښخه وه - او چې اومې کتل نو په سهو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلے)

روښو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافي‌ې بیو راولم او ورته اوښایم چې جمال سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تا له ادېره یې اولېږدوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې چې کوم سیلاب راغلے وُ او د کوم سیلاب یو چپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سیلاب نن د هغې په سینه کښې بهیدو او د سترګو نه یې روان وُ -

د دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ کښې پروت وُ ژړیدو - د ډېر ساعت نه یې اوچې سلګئ وهلې ځو اوس داسې غلے شوے ښوندې وه - ملاله نهٔ د ځان د حاله خبره وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه یې پرلتـا وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړوان پرانستے وُ - بې بس - خبر نه څرنګه - داسې معلومیده چې لکه د ملالې کړوان هغه ژوَل پرانستے وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلډین نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه - نو د هغې زړهٔ به یې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به یې تیاره کړو - باران - سیلئ او طوفان به راغلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره تسلي کوله چې د ماشوم زوئ په وجه دهغې زړه
ته وه - هغه هرڅه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين د هرڅه نه بې پرواه د افيمو
په نشه کښې نيم ويخ او نيم اوده ؤ - هغه دهيڅ نه
نه ؤ خبر - ګل دين موچي ؤ - په کلي کښې به ئې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه خوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ ...... ملاله په پښتون د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - اوکله
کله به چې د کلي پښتو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مسکۍ شوه او
جواب به ئې ورکړو چې خيږ دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي اوچې واده اوکړي نو بيا ......بيايه
که خبري هرڅه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دين سم دم ؤ .. د ملالې سره ئې ډېر ښه تعلق
ؤ خو رو رو هغه بيا په زړه لاړ روان شو سپکې سپورې -
سختې خبرې او رټل - هر وختې په نه څه خبره بدې
ردې وئيل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو ئې چې
ملاله په نه څه خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتي د ملالې زړه ته لويه صدمه اورسيده ...
او بيا دا څه يوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدير شو - دې ټولو نا راموتو ملالې غاړه ايښودلې وه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل نو ..... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سیند کښې ، د سېلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ ، چې
هغه .... « هغه » نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېدے - او هرکله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تورېدو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ئې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ......
هرڅو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې پښتو او وه خو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بېوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې یمه چې اووهله او په تلو کښې چې د
ړنې غوندې تېره لمحه کښې اووے « حرامونې » او د
دې ښکې په اوریدو د ملالۍ په زړه هغه تیاره راغله
کومه چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې ..... د سحر نه مخکښې شوے طوفان د کمېدو یا د
اوریدو نوم نه اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - خو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز ترغوږ وشو .... د ملالۍ د زړه درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وو چې جوړ موچې ګلدین راغلو ، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغه راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکاریدو
.... خو .... جوړ هغه نه وو دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبه نه وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغه
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے او به راوړې
نو بیا به کتے شي ..... هغې ما شوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څه چل وو چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

راځنګېدې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بيا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه -
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګے په سر د نورو جينکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېدو، ځکه چې د ګلالين خيال او د
ګلالين سره د ژوندون د پسکي په ترلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جينکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټول خيالونه او څو بوله څوبونه دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او دا ولې، په جواب به ملالې لاسوچ کولو چې
مخامخ سنسند ښکاره شو - چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زر زر په تادي منګے ډک کړو او
په تند و تند قدمونو کورته رادروانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم بچوړي ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځائے اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کړو بځ
کېښودو - ماشوم يې را واخستو خپلې سينې ته يې را جوخت
کړو او يوه اوږده ساه يې واخسته د ماشوم سينې ته په
رانږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمينان ورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه را ټول غونډ يې
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سينې پورې نيولے وُ
چې په دې کښې ګلالين موچي د پښو د ولچه په لاس په کوڅه
راننوتو - او د راتلو سره يې په مړاوي آواز اووے .....

در نن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره یې ښې مې کتلې وې چې
ځان له مې اېښم او د چاښو د پاره مې دا پیسې داوړل ٫٫
گلدین په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچې
کېښودو او د پېښو دوه لچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې
او وے چې زهٔ جمرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالې دوه لچه د گلدین نه وا خسته په جارگې ئې کېښوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واچولو اؤ د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو دا غله د پښو
دوه لچه ئې پرېخې د جارگې ته داگزارکړه ..... پېسې توے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے
د څهٔ نه څښوم - اوس که گلدین راغلو او خبر شو چې
پېسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې تېر ما سختې ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هڅه په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د
ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ اونهٔ کړو
خو دوه لچه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوړې کښې تشې کړې - پسته لاړې په نغري سوړه کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د ځېرې نه را غلو ... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاۍ جوش ئې راوا خستل او ګلدين ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدين پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالۍ په کښېنه
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګلدين د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته او وایي چې
ګلدینه مه ئې کوه .... دا څه کوې - دا چاۍ مه څښه دا چاۍ
چې په کومو پسو کښې پخې شوي دي هغه پسې په تا حرام
دي - خو ..... ملالۍ له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کنه ..... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نوي غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو ..... ساک ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدين ډیر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالۍ ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پسې ورکړه کنه".... پسې؟ پسې ورکړم
د څه پسې ورکړم ..... دا سینې ته ئې واچوه کنه؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پسې راوړلي وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو توئ کړل - او ما تاله چاړه د خپلې سينې په پښو کېښې
پنځې کړې - هن ؟ګل دين د کټ نه را ټوپ کړو - ځکه د کټ
سره نژدې ښځته پرته وه - هغه يې را اوچته کړه او چې را
خطا يې کړه نو ملاله څو ځلې شوه څو د ماشوم د سرنه يوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول يوه
تېره کړيکه او بيا يې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
د زوئ د سرنه د وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدين ؟ ګلدين را پاسېدو - ملاله يې د
څو ځلې نه راونيوه را اوچته يې کړه - د هغې مخ په وينو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدين ورته اووې چې
يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه يې - څه او څه د دې
کور نه چې کوم څوا دې څو شه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوئ راپورته کړو او نېغه سيند ته راغله -
په سيند کښې سېلاب راغلی ؤ - سيند په غورزنګ ؤ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې يوه چپه
راغله - د نورو چپو نه لويه د پره لويه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وي هغه
مور چې دې پيدا کړې نه وه - چې د هغې په سينې دې چرې
لوېې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
د دنيا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه د رله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سینې پورې کلک
نیولے د غه چیچې ته ځان او سپارلو ، او د غه لویې چپې ملا
له په خپلې غېږ کښې و اخسته او لاړه په قلاره شوه - او ملا له
دَ ستړي ژوند دَ ستوما نو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان او انسانیّت

(اسو پلے) ...... دَ دې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنها کې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دَ خپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شوي دي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او نباشته ځواني مړکانو

دَ خپلې بودۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه -

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښېمه څو ر شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ ګنې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرے په ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د هغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے .

دغه د پېلا د ستړکو اوښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبرګ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت يې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د ړردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به د نچيلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې ليدے .

تهٔ به د ړردو پېلا رانو دپاره داد وې

تهٔ خو به د ړردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت يې

اوس دې ولې داسې د صبرخادر اغوستے دے ؟

اے د پې غمی په خواږهٔ خوب اُودهٔ شهيد ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په تول مخ کښې يې کندې کېرې جوړې کړې .

ستا خوږ پېلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ بورې ځخت نيولے دے . په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو ګرانه

خبره ده - ناممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار خو د ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يې د هر ګل جائزه واخسته هر تندي ته يې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه يې واخسته

خو ګلابه ستا په رنګې ګل د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زه درته دا وايمه چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کونتې ملا چرې نېده شوے

که مړو د مور پرهر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د خپلو تورسرو څيرې ګرېوان او بېسرونه ښکاره

کېدے شوے نو د مور فريادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګو نه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ وي ـ چې هغهٔ ته دنجېلي تورسرې ځيرې کړي او
ورېږ سرنهٔ بنکاري ـ چې هغه نجيلي خوږې مور له ډيوې ځين
جواب هم نشي ورکولے ـ ارمان چې ګلاب صرف دوه ځيرې د مورسره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقراره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ددې د پاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ داورا
ويجاړ کنډر کور دې بيا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بيا زړے ماځيګر مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې درباندې بيا راټول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو ميندو په رنګ مور ده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اګې يو ارمان دے
يو دا سې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د ځيل زړهٔ نه مجبوره ده
د ځيلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فرياد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچيه سر را پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بيا اوده شه خپر دے

بيا در سره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بيا به دې د خوب نه نه راويښوم

پچيه صرف دومره قدر له راته او وايه

چې په کوليو، د زړه د سر د پاسه خونه وے لګيدلے هن ؟

ته خو ښ شوے خو نه وے هن ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې ياده کړې وه ؟

تا دا وئيلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زار شه پچيه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هيره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغير بهر قدم هم نه اخستو

ګلابه ! سر را پورته کړه پچيه

دا تمول حالونه راته په يو ساه او وايه

نو بيا خپر دے اوده شه

زه در سره دا لوظ کوم چې بيا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه در سره دا وعده کوم چې بيا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای ته دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او دلته
تا سره نژدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زه هم دا شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلّي اوشي - او ستا څوک وور زړه به هم زما
په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟
زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلۍ او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څوک دې داسې یوازې پرېږدونشي ......
رونو - څوګوه رونو ! د ګلاب د ژوند درد په لې قصه به
دا وخت نه چیړم . د هغه د شپه سرې توب پاتې به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیوا بل څه نه وو -
زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وړې
ګولۍ، د دغه څوندونې انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون راپاسېد او او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کنې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم کنې څوک داسې د کوي کې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د نامو پښتانه شته چې هغوی د بد ګمانو او شکونو په څرسیلاب کښې لاهو شي ؛ او د ګلاب غوندې د نیکو او خوږو خوږو انسانانو په وینو خیږې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کوم پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه خو د داسې خوږو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون د پاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کوږے ډېر په مشکله پیدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونړه د غه عظیم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... د تن نه څلور کاله آګاهو یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... ستړے ستومانه په تندو

تُند و قد مونو دَ ښارنه کورته داروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې دَ گلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څهٔ
چل وه خو نن دَ گلاب زړهٔ څڅهٔ بې واره غوندې درزېدو - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک گلاب وسے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څهٔ وخت چې دَ کرکښې شهید
ته راورسېدو نو ...... درې دوه دوه اوشوې درې
گولۍ دَ تماچې دَ شپېلۍ نه راووتے ، او دَ گلاب په سینه کښې
ننجي شوې ...... گلاب راپرېوتو ...... گلاب یو څو لټې
او تکولې - گلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا دَ
مور نیازبین روئے یوه سلګۍ اووهله او دَ همېش دَ پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ټُو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه څځو کښې یوه دَ گلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کوڼتې را روانه وه لکه چې دَ ملا
تېږ چې مات شوے وي ..... او واقعي چې دَ گلاب دَ مور دَ
ملا تېر دَ تماچې درې گولو درې ځاینه چپ چور کړے وهٔ ....
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیدو نو .... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ دَ گلاب دَ مور دَ لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنو ونکے لحه
وه - ...... دَ گلاب مور لکه دَ لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لوي ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... خو په ژړا څوڅوک چې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوئ، په وينو لړلې سر په خپل پښتون باندې ايښودلې وه - او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه - تا خو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وينا کښې دومره لويه سزا وي"......

رونړو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې بچې يې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا نه ده شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د ګلاب د تورې سرې آهونه ساړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے د ګلاب ښاغلي پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے ..... ښځې، آدم مړکيدے شي خو انسان نشي مړکيدے - ګلاب انسان وُه - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او ماليت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يوه مينه وه - يو محبت وُه يو خلوص وُه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري .....

بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوې کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان ارمان د ښښتن توب نوم ورپورې دې ..... او ځکه خوزهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندى دے. هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندي وي. او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه ژمونږ دا ايمان دے چې ته به خوا خپل خداے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلې يې. نو اے خدائے بخښليه ګلايه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځار ښې ئ ـــــ
دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت گهړۍ مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څه شي گهړۍ له څهٔ شي. هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به تر صبا پورې ژوندے یم او که نه. تر صبا پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند؛ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې ـــــ

عَلَمه یو تر بل ځار ښې ئ
دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

خو را ځنې چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو. را ځئ چې اوگورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل نه قربانیږي. څومره کسان دي چې ژړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي. څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي. او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري. په سلو کښې یو کس به کني دا سې وي، په

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې دهغهٔ په زړهٔ کښې دَ هر چا
د پاره، د نوعې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال خو نا ممکنه ده - زما په خیال خو ناشونې ده .....
نشته او نهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، خو د دغه دوستئ، د دغه ورور ولئ او دَ
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف د "په مهٔ قربېږه مهٔ وشېږه"
لوظونو باندې او شلېږي - د دې دوستئ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... دَ ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم دَ کوتې اېښودو ځاے
نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه اېښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو،..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه نبهٔ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته
وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د څو ټې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے کرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
نکه د پڅورلندې او پڅوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او نکه د حلال کړې چرګ او پړپړېدو
..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو ..... د ګلاب مور
سر توره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم دور دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وه - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کا ڼي
ورېدلے وے، خو ..... نهٔ مزکه رو چاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کا ڼي
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کوم کوم واقعه به
د آسمان نه کا ڼي ورېږي - دا کنې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمد یانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَ سره زاره وي، ..... نو څکه خو نهٔ مزکه په ړق
چوي او نهٔ د آسمان نه کا ڼي ورېږي ..... لاړو ګلاب د دنیا ته
تېر شو، ..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په بیا ننګ اچوله ..... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله ګنګی یې ورته په سرکړه چې په کوږې باندې به ده د واده څهره تسړله ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاوُرو ته او سپارلے شو..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان دلته پرېږدو ..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دوره په قبر خورې ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړه وي او پرېږدئ چې د ګلاب ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دینګټ غږ وي ..... ګورو به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي. تر څو به د ګلاب خوېندې د دوره په قبر خورې ورې غوړپه لي وي تر څو به يې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرې داوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي. د مرګي څخ سوړ دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....

راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو.... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل یار وژلے و . دغه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....

...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنيا ورځې قصه وه، په دریمه پیشۍ کښې احمد شیشن شو. او شیشن احمد ته د پهانسي فیصله واوروله - او احمد د پهانسي په کوټه د ننه کړے شو.... د لویو لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نه لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه يې شنه شوې وه، چې په سرېې لا د واده څهره نه وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلې - چې په ډولۍ پسې یې چالا اَلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئ د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئ دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالاترغه شول، دَ شګو کوټنۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو
.... پلار یې ډېرې منډې تړې اووهلې، اپیلونه یې اوکړل -
رحم درخواستونه یې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، .... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه یې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره دیوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست یې وهٔ، یار یې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ .... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زیړ سکه کور کمان، غونډه سونډه
توره بیره یې ساتلې وه، په لاس کښې یې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته ، دهرچا نه ئې بخښنه
اوغوښته ، او چې زغم ئې تمام شو ، نو سترګې ئې پټې کړې ،
آوازئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونړو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه ، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين
اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې
ټول عالَم به خواږهٔ خوب اودهٔ وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ وي - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - ياالله
توبه - ياالله اُل اولاد مې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو ، .... ختم ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات خپ نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال ئې مور ساتلے وه، چې د واده د نکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته ترې - د احمد مور هم زوے ته د واده جوړه وړ غوښتوله او د واده قوله او ګنګیه ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په مخ باندې ئې د زلمي توب ښکلې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد او بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او بخښي څه که چې هغه شهید وه،

خو اے دوښې! اے د ځوانئ په مینه مستو روښې - اے د غفلت په خوب اوده روښې د خدائے خاطر اوکړئ چې لږ ساړه څوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - داشئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت راپیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موڅاښته شي -

عَالَمه یوټوبل زاړینۍ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ ئې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې دے دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پېدا شوے - تر څو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي راپېدا کېدے - سکون نشي راپېدا کېدے - اطمينان نهٔ شي راپېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رڼې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې ووتل - انسان ولې په حېواني خويونو کښې داسې راو نغښتے شو - انسان خو لاړو حېوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو
اې لويه خدايا دا به تر کومه پورې يو انسان د بل انسان
وينې څښتي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړهٔ راکاږي ؟
اې لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا
شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قايمه پاتې شي - چې دا دنيا
ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځائې جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرڅواته پکښې مينه او
محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې يو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري تربور د زموږ رور دے - تربور زموږ
دشمن نه بلکه زموږ متې دي - تربور زموږ دشمن نه بلکه
زموږ ملاتړ دے - د يو نيکهٔ اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے
شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه توېولو ته تيارېدے شي -
خپله وينه هم څوک توېوي - د خپل رور په مرۍ هم څوک چاړهٔ
راکاږي - د خپل تربور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې يو رور دې
راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د ترېور نوم ورکړے دے - يو زور دې د بل زور په سينه
کښې شپېږ کولی ځکه سړې کړې چې معاشرې دغه زور د ترېور
په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترېور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ترېور زمونږ
خپل ميراث خوړ ګڼو - ترېور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل ميراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ترېور ته د دشمن په سترګه نه کتل - ترېور به مونږ خپل زور خپل
خور خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونړۍ ورانۍ کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر
ماشومان ئې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونړۍ د کرکې او نفرت په دې تنورکښې وړتيږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د مائېګس نمر په زېړه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې نمرخېل مخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی مخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېږے په لاس راووتو-
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښنو نمر پرېوته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه راووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب
کړې" لاسونه ئې په مخ رابنکل او ښېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغهٔ کورته ولې داسې تادې ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقوړ داسې ډېر په زړهٔ رااووریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبقوړ سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُړېدو نو ناکهانه د پوددل خان د تماچې د نلی نه سرې گولۍ
کله سې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ینخې شوې -
گولۍ ینخې شوې او ملوک خان هم ینخ شو - هیڅ ئې اونهٔ وے -
چف تف رله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

" خدایا ایمان مې نصیب کړې "

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلی ځوان د پوردل خان
ترېور وهٔ - ترېور! چې مونږ ورته د بېړې بوُر وایو - ترېور چې
مونږ ئې دشمن کڼو - د پښتو په لغت کښې ترېوُر د دشمن دویم نوم
دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز ترېور دشمن نهٔ
دے ورور دے - ترېور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - ترېور د یو
نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تېرېږي وهي -
خو ددې دومره نژدې تړون باوجود هم پردل خان را پاسېده و
او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ دزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - دېدو
چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ
وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خېر
وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان ترېور وُ - او د ترېور خبرې
پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته
چې د ترېور په سینه کښې ئې شپږ کولئ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار جوړې دېر
یادېده و - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفوړ
نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د ترېور ولئ د سره زار شو - تېر ماسختن
چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لاش ئې

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې ځي اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټول ننداره لیده له ځکه خو یې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو یې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راوېښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - دَ سپېڅلو ژوندیو سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشومو شونډو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په موږ جنت شي - آمین

ویه بابا

(اسویلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور
دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفوږ ماما داسې
لیونے سپېلنے نهٔ ګرځېدو، نن به سپفوږ ماما داسې څیرې
ګرېوان نهٔ ګرځېدو، .... مال شته خو د سپفوږ ماما جامې
شلېدلے دي - دولت شته خو سپفوږ ماما لیونے سپېلنے ګرځي -
ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے دهر مرض دارو نهٔ دی،
دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېینو رونړو
راشئ دَ سپفوږ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفوږ ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -
صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایداد کښې هم
انسان بربند شي، درخند اشي .... زهٔ تاسو څخه ننګ پوښتے کړم
رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې
راشئ، اے په دنیا مېینو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ ....
دولت ته جنګونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل
ایمان ونه مهٔ خرڅوئ - خپل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیرونه مړه ځغرې کوي، ځکه چې دولت هیڅ څمین نهٔ دے،
دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر
مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که
دولت او جایداد د اهر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور
ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وو، نن
به ئې دَ سپفور ماما د دردمنلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ
..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان د پر
سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه
دې خپلې کېږدې ته راوړلے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے
وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته
تلے وے، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه او نهٔ زړهٔ
ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پر خوږ دے - د مور پلار
نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ
نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفور خان دَ پټي نه
ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے
خیس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې
راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ -
چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي د پره موده اوشوه چې صفا
کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفور خان غریب څهٔ
خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفور ماشوم زوئے شکور راغلو
..... بابا ... چې ... د تماچه ... [illegible]

څه کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زه په ډزې اوکړم» .... نه پرے چې ته لوے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بنه» «نا مالا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مه ډکوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«ته منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دِلم»

او سیفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په وینو لت پت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانږدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونه کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سر ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وهٔ ..... خو، حیران وهٔ چې دا څهٔ وو او څهٔ اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما دَ زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې دَ شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور دَ ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ دَ سپفور دَ زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ دَ شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټپونو سر شو.... نه
دَ سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ دَ شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور دَ شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئے وینې، دَ خپل نیاز بین زوئے وینې
.... او دَ دے سره دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپږه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نهٔ دَ شکور دَ جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې دَ شهید او نیاز بین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سرتور سر- پښې ابله پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زورېدلې سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اُو! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے.... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نيازبين شکور ماشومان څو ورکيږي، تل ورکيږي - او بيا را پيدا کيږي،.... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پيدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بيا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بيا نهٔ دي پيدا شوي - نو ته څه له زورېدلے سر او تيتې سترګې ګرځې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصيبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وهم چې ته څومره بد قسمته يې....

ستالاسونه د خپله ماشوم زوے په وينو لړلي شوي دي؟ تا خپل نيازبين زوے په غرېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه ته لېونے شوے؟ څکه ته داسې سر وهلے بر وهلے ګرځې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتياطه ولې يئ، داد وسلې بسره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرڅا به يو يو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرڅا به يو يو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره ګرځي - د شرافت معيار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معيار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هيڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خوښې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دکلي کېږدو نه اګاهو اوړتلي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفوړ ماما خدائے دې ستا دې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پونتوب په هوډتوب بدل کړي - دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او ددې غم، مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما دجانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

(اسویلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خسته وے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ...... کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے - مابه ستا د زړهٔ دا سېړې سېړې سرېکې لړې قلارې کړې وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالوټلے وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي .... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خیل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستاد اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرې زوې وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سر د
څومره خوارۍ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړې وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوې
وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې څټې اخستي
وو ..... آفتاب د پروران وه کنه ؟ د پرشوخ وه کنه ؟ ....
تا به د هغه نه همېشه سرتکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغه ښوندره ښنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوې غونډې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرې زوې وه .... او مشرې زوې د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسې .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوار ه خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکې غم .... یو نه
قلارېدونکې درد .... یو نه ختمېدونکې مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکې دې، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نه قلارېدونکې دې، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غړې ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولې شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آفتاب د قبر په خاورو رونبکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمی شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ..

رونړه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو نړې نروچکې کمزورې سړي دي ..... څو دې نړي نروچکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئ زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - دا زړه واقعات او زاړه حالات به نه رایاده وو..... څو د نن نه پنځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشر زوئ آفتاب سحر وختي په سایکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مدکر وسره سکول ته روان شو .... ټوله ورځ ئې په سکول کښې سبق ووئیلو او ماپښین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سایکل سور د کلي په لور راروان شو ..... د ټولي ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وُه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وُه ..... په خپل فکر کښې د کور په لوري روان وُه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......

خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل .... خو چې د مېچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کورنه لا دوه میله لرې وُه ..... نو د مخې نه یو ټرک ښه د اجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړي ټرک لکه ديو مست
هاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړي کړے وه .... يو درز
اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غوندې کړيکه يوه زړه
بوګنوونکې غوندې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وه په دغه کړيکه کښې څومره درد وه په دغه کړيکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې نو د ځواؤ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راوُرسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاوروکښې
غړېدو .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ټرک پايو چخړي کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکتله هرچا دا زړه بوګنوونکې ننداره
اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ...
او آفتاب ! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاوروکښې پروت دا سې ښکارېده وچې لکه مسکے وه
تابه نه وے چې آفتاب مړدے .... تابه نه وے چې آفتاب
يو بې پرواه دراېور د خپل ټرک د پايو د لاندې چخړي کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تورے تانه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار په ښپې آبله پښپې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په زړه تياره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو ... مور دغه سپېڅ

آواز رونه زغملے شو .... مور بې هوشه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې اېله پښې د خپل زوے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - د انسان زړه د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نه لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې وېناکانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نه دي
ژوندي شوي - د احمد د زړه دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړه دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
د یو د ډرایور لږې غونډې بې احتیاطی .... د ټرک د ډرایور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یوې مور د زړه په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرایورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړول .... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے رونړو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کنډې کوئ .... دا ولې د تورسرو څونې ورانوئ...
مه کوئ رونړو مه کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مه الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نه دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دھغې تہرک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تہرک دلاندې څخرې کړے وۂ .... تۂ څۂ خبرې چې احمد بېگاہ د باران سیلئ او طوفان دا ھیبتناکہ شپہ دا دہ دخپل زوے پہ قبر پہ ژړا تېرہ کړې دہ .... تۂ څۂ خبرې چې دادۂ دَ زړۂ نہ څومرہ فریادونہ ختلي دي ..... تۂ نۂ یې خبر چې د دۂ دَ زړۂ دَ تل نہ را ختلو سوَو لوؤ فریادونو بېگاہ د قبرستان مړي ھم آرام تہ نۂ دي پرېښودلي ..... احمد مجبور وۂ .... ھغہ پہ دې زول او طوفان کښې خپل نیاز آفتاب پہ دې لوبې څو شي بیابان ادیرہ کښې یوا ځې نۂ شو پرېښودے ..... نو څکہ څو پہ نیمہ شپہ کښې را غلے دے او د شہید زوے پہ قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تہرک خاوندہ، راشہ لږ د احمد دَ زړۂ پہ برہ دو کښې او گورہ چې ستالږې غوندې بې احتیاطۍ پہ کښې څومرہ پرھرونہ جوړ کړي دي .... دۂ دا منم چې دا بہ دَ آفتاب پہ قسمت کښې وو - دا بہ د آفتاب پہ تقدیر کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تہرک درا پُوړہ پہ دې دلیل بہ تۂ کښې د اللہ پہ حضور کښې د سزا نہ بچ شې - نہ تا نہ بہ ستا د غفلت او ستا دَ بې پروا ھۍ تپوس کولے شي - اللہ تعالیٰ بہ تا لہ د خپلو کړو سزا درکوي او اے احمدہ را پاسہ - راځہ چې کورتہ لاړ شو مړي چرې پہ ژړا نۂ دي ژوندي شوي - تالہ دې خدائے صبر درکړي او ستا پہ زخمي زخمي زړۂ دې اللہ د خپل فضل او مھربانۍ پھې کېږدي - آمین

ژوند

(اسویلے) ٥ سحر شي، ما سنجین شي، ما ځیګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګړهړۍ ګمبېړي ناګهانه به پوړ شي

او دَ ژوند ګړهړۍ ګمبېړي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډیوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به ئې ګل کړي ..... او بیا ....؟ دې آبادې او ودانې د نیا نه به .... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې دنیا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي..
د قبرستان هغه چُپې چَپیا ته ورسي .....دوه لاس او دوه پښې به د متونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا ....؟
بیا به د غه تورې لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې .....
نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته
نهٔ څوک دَ تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " .... لور نشته چې د وی سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجه نشه ..... "څه دي؟ ... ولې بابا - خبر شه بابا ... در چې .... کړي
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... يو ځان ..... يو دَ لحد
تور تيپ توره تياره او يو عمل ..... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے ..... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے ..... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي ..... تور تيپ لحد به رالره روخانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سرې سروتکې جوړه وي ..... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتکو به مونږ تېر قبر و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وريت شو ..... ډېر سخت مقام
دے روښو ډېر سخت ..... دَ دويم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ دوښو
چې هغه سختي ځان ته آساني کړو ..... راځئ دوښو چې دَ لحد سرې سروتکې
په سرو ګلونو بدلې کړو ..... راځئ چې د لحد تورې تيدَې په رڼا کانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ ..... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو ..... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او ياسونه او د نفض يکينې
او حسد په ځائے ..... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټۍ
کښې مينه راپيدا کړو ..... د حسد په ځائے محبت
راپيدا کړو ..... د کينې په ځائے الفت راپيدا کړو ..... هغه مينه!
چې انسان پرې د انسانيت معراج ته رسېدلے شي ..... هغه مينه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانيت خپلولے
شي ..... هغه مينه چې د خدائے خوښه ده ..... هغه مينه چې د رسول الله
صلی الله عليه وسلم خوښه ده راځئ چې د مينې په برکت دا تر معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مينې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپيدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څهرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نهے رنهے او پاکې پاکې او ښکلې
څهرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د ميته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د عقيدت د اوښکو
سيالي نشي کولے .... ګلونه د چامښن د اوښکو سيالي نشي کولے ... راځئ
رونو چې صحيح انسانان شو، چې انسانيت را باندې سرمسکے شي ...... راځئ
چې صحيح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخليق ويار اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
يو. ..... دا موږ د ګلګچونو ..... پېچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان يو ..... موږ په نامه انسانان د انسانيت نه څومره لرې شوي
يو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي يو....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر يو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږکو وږکو روان يو..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خورو....
ترکومه به موږ د حقيقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته يو قدم ورنژدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنژدې کوي .... دا مزل به آخر
يوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر يوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هیڅ
هم نشته ..... څه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو تور ډېر تور .... لکه ګوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ په کار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده -
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دوئ او ویرږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه ګورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه ګورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو ګورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
او باسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے .. مرګ؟ .... د هر ژوندي پېښه

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کښې هوښيارتيا
دۀ؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل‌مندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښيارتيا نشي ويلے - دې ته عقل‌مندي نشي ويلے
.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې
غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته
اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدايه!
ته انسان په صحيح معنو کښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان
په صحيح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې
دَ ژوند په خوند پوهٔ شي - آمين

ه

سکر شي - ما سپنځين شي ما څيګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library